

XX Trobada d'Artistes i Escriptors del Montsià

Xavier Garcia
escriptor

Diumente passat a la nit -nit electoral-, quan anaven caient els resultats de cada partit, jo hi estava atent, és clar, però també pensava en la convocatòria que ens fa, per a aquest dissabte 4 de maig, en Robert Rallo, de l'associació Foment d'Art i Cultura, des d'Amposta, per a baixar l'Ebre fins a la desembocadura, en l'anomenada Trobada d'Artistes i Escriptors del Montsià, que aquest any arriba a la XX edició.

El senyor Rallo és allò que es diu un "animador cultural", i ho és, pel que veig, de primer ordre, perquè en vint anys, i més, ha remenat per tots els nostres territoris comarcals a la recerca i promoció d'aquelles espurnes de creació cultural (art, música, llibres, viatges, etc) que valgui la pena donar a

conèixer.

Jo havia acudit, deu fer una quinzena d'anys, a un d'aquests concilis, però no havia tingut ocasió de tornar-hi, i a fe de Déu que m'ho vaig passar divinament, perquè entre el personal que hi havia vaig començar a tractar l'excel·lent artista, pintor i aquarellista, Josep Benet Espuny, tortosí de 1920 que morí fa alguns anys, home que es voltà la Seca i la Meca i que anà a petar a Venècia, on es maridà, per tornar a la terra natal de l'Ebre el 1971, des d'on tornà a pintar el Delta, per on corriem, el Port i les sagnants muntanyes de Cavalls i Pàndols, a la Terra Alta, on va saber què eren les bombes i la metralla que dispersaven.

Per això organitza Rallo aquestes Trobades, perquè la gent amb inquietuds

es pugui trobar, intercanviar projectes, concretar realitats i conèixer noves geografies, que al Sud són lluminoses, diversificades i plenes d'encant humà i paisatgístic.

Ara, aquest any, ens trobarem pel matí de dissabte al Casino d'Amposta, farem algun esmorzaret, coneixerem els expedicionaris, ens ficarem en alguna barcassa i ens deixarem bressolar per les petites o mitjanes ondulacions fluvials ("La vida és ondulant", deia Montaigne i recordava Pla), tot escoltant la vocalista del grup musical Juniors, mentre cadascú, sol o en alegre conlloga, anirà observant riu i marges, cel i terra, aire i mar. Serà entretingut i profitós, perquè entre els voleransys de l'aigua refermarem antics amistats, en farem de noves, potser se'ns acudirà

un vers, un poema o qui sap si tot un llibre futur.

I qui diu poesia, diu també inspiració per a arrodonir alguna peça teatral (i ara penso en l'amic Xavier Aragó), algun bocí ceràmic o escultòric (aquesta per vosaltres també, estimats Joan Pansello i Cinta Sabaté), per trobar algun mot nou, que segur que trobarà, si ve, aquest bruixot filològic d'Ulldena que es diu, i que per molts anys, Manel Ollé, o per confirmar una dada antropològica que li falti a aquest altre Homenot del Sud, el caverro Baltasar Casanova. I quan en tinguem prou -o millor dit, suficient- de versos i sentències brillants, de contemplacions budistes i de veure el miracle de l'aigua dolça besant la mar, ens entaularem al de Nuri, arran del marge esque-

rrer i, mentre ens posen davant una paella amb cranc blau, em precisa Robert Rallo -a mi suposo que m'agafarà una petita tremolor de cordialitat cap a tota aquesta gent del Sud que es continua reunint per tan nobles activitats, que continua fent anar un català que em ressona com la dels vells medievals i que dona mostres contínues de fidelitat a la vella amistat, a la cultura i a la terra, tot un altre miracle en aquests temps que corren.